

Sygn. akt VIII Ka 39/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Wiesławy Sawoško - Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 roku

sprawy L. Ł.

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k., art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 3 grudnia 2012 r. sygn. akt II K 514/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 /trzysta osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 /siedemdziesięciu/ złotych.

UZASADNIENIE

L. Ł. został oskarżony o to, że

1. w dniu 9 września 2012 roku, w godzinach 19:00 - 22:00, na działce oznaczonej numerem geodezyjnym (...), położonej w obrębie gruntów wsi (...), gmina (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przyczepy rolniczej wartości 7.300 zł, elektryzatora do pastucha elektrycznego wartości 50 zł, używanego akumulatora marki B.wartości 50 zł oraz blaszanej wanny wartości 50 zł, powodując straty w mieniu w wysokości 7.450 zł na szkodę M. M.i A. M., **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.**

2. w dniu 9 września 2012 roku, w godzinach 19:00 - 22:00, na drodze publicznej (...)- (...)- (...)- (...)- (...), gmina (...), kierował samochodem marki O. (...)o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (o godzinie 19:00 - 0,39 ‰ alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 21:00 - 0,81 ‰ alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 22:00 - 0,66 ‰ alkoholu etylowego we krwi), **tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 roku w sprawie II K 514/12 oskarżonego **L. Ł.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za:

- czyn opisany w punkcie 1 na mocy art. 278 § 1 k.k. skazał go, a na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny** ustalając wysokość jednej stawki dziennej **na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,**

- czyn opisany w punkcie 2 na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na **karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**;

Na moc art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności**;

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesił** oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia samochodów osobowych na okres 2 (dwóch) lat;

Na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia samochodów osobowych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 listopada 2012 roku;

Na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 100 (stu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

Na mocy art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego odpisu na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy (...)przez okres 1 (jednego) miesiąca;

Na mocy art. 72 § 1 pkt. 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył oskarżony.

Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia określonych w przepisach art. 278 § 1 kk oraz art. 178a § 1 kk podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika sprawstwo oskarżonego, a fakt przyznania się do popełnienia zarzuconych czynów był wynikiem jego stanu psychicznego, emocjonalnego oraz błędu.

W uzupełnieniu apelacji oskarżonego, złożonej przez jego obrońcę na rozprawie apelacyjnej oskarżony wyjaśnił, iż nie przyznaje się do popełnienia czynów za które został skazany przedmiotowym wyrokiem.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od stawianych mu zarzutów zaś obrońca oskarżonego uzupełnił wniosek o ewentualne o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie mogła zyskać aprobaty Sądu Odwoławczego.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Podkreślić bowiem należy, iż zgodnie utrwalonym poglądem w judykaturze „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego” (wyrok SN z dn. 24.03.1975r., II KR 355/74 OSNPG 1075/9/84).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i winę oskarżonego w popełnieniu obu zarzuconych mu czynów. Sposób rozumowania Sądu jak i wyciągnięte wnioski są zgodne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczeniem życiowym. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny stanowi przy tym odzwierciedlenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania dowodów. A należą do nich przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego L. Ł. przyznającego się do winy tak na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego, wsparte: odnośnie pierwszego czynu zeznaniami świadków M. M. /k.1-3/, J. M. /k.62-3/, A. Ł. /k.11-13/, protokołem przeszukania wraz z materiałem poglądowym /k.15-21/, notatką urzędową /k.55/ odnośnie drugiego czynu sprawozdaniem sądowo – lekarskim wraz z opinią /k.59-60/. Podkreślenia wymaga fakt, iż oskarżony przyznając się do winy szczegółowo opisał okoliczności popełnienia obu czynów.

Wynikający z apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadza się do błędu „dowolności” w ocenie tego materiału dowodowego. Obalając ten zarzut skarżący stwierdzić należy, iż argument przedstawiony przez skarżącego stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, opartą na odmiennej i przy tym całkowicie dowolnej, by nie rzec niezrozumiałej, ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego L. Ł.. Tak uargumentowany, sprowadzający się jedynie do nie przyznania się do winy, zarzut nie mógł zostać podzielony przez Sąd Okręgowy. Fakt zmiany stanowiska oskarżonego i odwołanie na etapie postępowania międzyinstancyjnego przyznania się do popełnienia obu zarzuconych mu czynów nie powoduje automatycznej eliminacji wyjaśnień oskarżonego złożonych w dochodzeniu i postępowaniu sądowym z materiału dowodowego, a wprost przeciwnie pociąga konieczność ponownej ich oceny w całokształcie. Podkreślić należy, iż L. Ł. na rozprawie złożył wyjaśnienia /k.95odw.-96/, w których przyznał się do popełnienia obu czynów, okazał skruchę, przeprosił pokrzywdzonych. Nie tylko wówczas potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w dochodzeniu, ale również jeszcze raz opisał okoliczności czynów. Nie może być żadnych wątpliwości, że miał zachowaną swobodę wypowiedzi. Żadną miarą zatem nie można uznać i podzielić zawartej w apelacji argumentacji przyczyny złożenia takich wyjaśnień z etapu dochodzenia i postępowania sądowego.

W ogromne zdumienie wprawia, i to nie tylko co do sposobu zaprezentowania, stanowisko obrońcy oskarżonego wiążącego drugi czyn oskarżonego z uniewinnieniem zapadłym w Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w sprawie VIII W 588/12 od spowodowania zagrożenia w ruchu publicznym.

Zdaniem Sądu odwoławczego te argumenty obrońcy oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie. Skarżący postuluje bowiem konieczność przełożenia ustaleń poczynionych przez Sądy orzekające w innych sprawach na efekty i sposób rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. A taki zabieg z uwagi na treść art. 8 kpk, w którym została określona zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, jest niedozwolony. Zgodnie z tą zasadą, sąd orzekający w sprawie o samodzielnie kształtuje zarówno faktyczną, jak i prawną podstawę każdego rozstrzygnięcia. W czasie orzekania w sprawie Sąd jest organem całkowicie autonomicznym w stosunku do innych organów rozstrzygających w sprawach o podobnym zakresie rozpoznania. Innymi słowy Sąd karny nie jest związany ani orzeczeniem Sądu karnego zapadłym w innej sprawie, ani też ustaleniami faktycznymi przyjętymi za jego podstawę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1986 roku w sprawie sygn. akt II KR 192/86, OSNPG 1987/10/126, Lex 17818).

Dlatego też Sąd odwoławczy na terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 25 kwietnia 2013 roku w oparciu o między innymi i tą podstawę prawną oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z akt spraw Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach VIII W 588/12.

W ocenie Sądu Okręgowego zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna wymierzona oskarżonemu z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania jest współmierna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionych mu przestępstw i jest karą sprawiedliwą, która należy realizować cele zapobiegawczo - wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie Sądu I instancji także w przedmiocie i wymiarze środków karnych w postaci zakazu prowadzenia samochodów osobowych, świadczenia pieniężnego oraz podania wyroku do publicznej

wiadomości nie budzi zastrzeżeń. Uwzględnia ono bowiem dyrektywy sądowego wymiaru kary, a w szczególności osiągnięte stawiane mu cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Orzeczone środki karne uwzględniają też niewątpliwie potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie ulega bowiem wątpliwości, że bezpieczeństwo na drogach w dużej mierze zależy od właściwej polityki karnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako słuszny i sprawiedliwy.

O wysokości opłaty Sąd orzekł w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.), o pozostałych kosztach na podstawie art. 636 § 1 kpk.